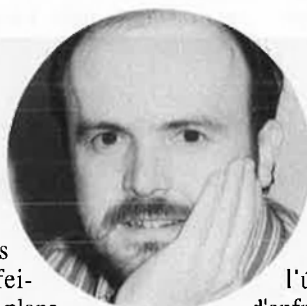

El cínic Hussein dóna la raó a Iran

Aquest agost no podem estar avorrits. El president iraquí, Saddam Hussein, especialista a iniciar guerres que duren vuit anys i maten un milió de persones, ha inflammat de nou el golf Pèrsic en annexionar-se Kuwait. La sorprenent decisió de Hussein ha aconseguit dividir encara més el món àrab i mobilitzar Occident i la Unió Soviètica contra aquest provocador que s'ha atrevit a desafiar l'actual ordre geopolític. Segurament els serveis d'intel·ligència de Washington i Moscou es mereixen una bona estirada d'orelles per no preveure una invasió que no era improbable des que fracassaren les negociacions de Yeda (Aràbia Saudita), a final de juliol. Hussein no ha estat més hàbil que els espies perquè, malgrat la seva victòria militar, no ha previst una reacció tan fulminant dels occidentals, el seus aliats durant la llarga guerra contra Iran. El que era bo fa dos anys, ara no ho és. És a dir, Hussein ha interessat a Occident, a les riques monarquies petroleres i a l'URSS mentre combatia el règim teocràtic iranià, el qual volien fer desaparèixer abans que contaminés els països musulmans amb les seves paraules revolucionàries. El botxí de Bagdad també interessava perquè pagava molt bé l'armament, sobretot soviètic i francès, i prometia que en el pastís de la reconstrucció hi hauria feina per a tots. Per uns diners i la tranquil·litat que l'integrisme islàmic no s'estendria com una taca d'oli, Occident i la Unió Soviètica foren tan hipòcrites per a oblidar que Hussein és un home sense escrúpols, forjat en la intriga i la delació, capaç de llançar bombes químiques contra la seva població kurda, d'assassinar milers de comunistes, de bombardejar les ciutats iranianes i d'atacar, durant la guerra contra Iran, els petrolers que navegaven pel Golf Pèrsic.

Finalitzada en taules la guerra amb Iran, Hussein necessitava entretenir

l'exèrcit amb un nou conflicte. Per dues raons. Primera, perquè sempre és millor tenir els alts oficials lluny de Bagdad, ben enfeinats, i impedir que puguin planejar una conspiració. Els atemptats contra Hussein i els intents de sublevació han estat freqüents en aquests darrers anys. Segon, per demostrar que posseeix el millor exèrcit del món àrab i que, per tant, no ha renunciat a expandir la seva influència i exercir un liderat entre els països àrabs radicals. Hussein vol convertir-se en el Nasser dels anys 90 però crec que ha anat massa lluny amb la seva insolència. El discurs simple de Hussein

només ha captivat els desesperats palestins dels territoris ocupats, que veuen en ell el Salvador, l'únic estadista àrab capaç d'enfrontar-se amb garanties contra Israel. Es tracta, naturalment, d'una il·lusió perquè l'anomenat *lladre de Bagdad* no vol una confrontació directa amb l'estat hebreu. Hussein és un polític amb les mans brutes de sang però no és imbècil. Aprengué de la guerra dels Sis Dies que lluitar contra Israel no és cap broma. Nasser, el qual enveja, pagà la seva derrota del 67 amb l'ostracisme i la mort. Els palestins, perquè tenen la seu de la central política a Bagdad, i Iemen, per oposició a la veïna Aràbia Saudita, són els únics àrabs que han donat un clar suport a Iraq. El rei Hussein de Jordània es troba en el moment més difícil després de la matança de palestins (Setembre negre, 1970), obligat a decidir-se entre l'amic americà i el perillós germà de Bagdad. Al petit rei li ha tocat el pitjor paper de l'auca, fent de missatger entre Saddam Hussein i Bush, per demostrar la seva bona voluntat i fidelitat als dos contrincants.

Paradoxes de la història, el guanyador de la crisi ha estat, fins ara, Iran. Hussein, amb una decisió "cínica", com qualificà el prestigiós *Le Monde*, ha donat la raó a la república islàmica en acceptar l'acord d'Alger de 1975. Fa deu anys, Hussein envaí Iran amb el pretext que l'acord fronterer era injust per a Iraq. Durant els vuit anys de guerra es va oblidar moltes vegades que la guerra l'havia iniciat l'ambiciós home de Bagdad. Un oblit que ara pot ser reparat, quan Hussein està en dificultats, abandonat pels occidentals i soviètics i confrontat a la màquina de guerra dels Estats Units, que han trobat un altre dimoni per combatre, després de Noriega i el narcotràfic.

Antoni Castel